

Листя падає, листя падає...

Сергій Єсенін

Листя падає, листя падає.
Плаче вітер, мов хтось помер.
Що ж засмучене серце порадує?
Хто його заспокоїть тепер?

Із важкими повіками
Я на місяць дивлюсь крізь вікно.
Знову півні в селі кукурікнули.
Їм, що осінь, що ні – все одно.

Синь у небі, досвітня і рання,
Незчисленних зірок благодать.
Загадати б на щастя бажання,
Та не знаю – чого побажать.

Що бажать під житейською ношею,
Переставши талан свій клясти?
От би з дівчиною хорошою
Наодинці цю ніч провести!

Щоб з очима вона волошковими
До зорі, доки ніч мине,
Поцілунками і розмовами
Заспокоїла серце дурне.

Щоб із власною нерозумністю,
Розбираючись в значеннях слів,
Я над віршем не танув, не млів
І з чужою веселою юністю
За своєю дарма не жалів.

Переклад Олександра Грязнова